Moeder van Boy

Zeg op Aruba dat u de heer Ecury zoekt en men zal u brengen naar een apotheek, een meubelzaak, een autodealer, naar de consul van Haïti of van Venezuela of naar de vice-consul van Columbia; men zal u verwijzen naar Villa Ecury of naar het landhuis aan zee. Maar nergens zult u de heer Secundo Ecury aantreffen. Hij maakt met zijn vrouw een Europese reis, bezocht Rome, is nu in Nederland en gaat daarna op tournee door Zuid-Amerika. Mevrouw Anne Ecury is op het kleine Aruba al even bekend als haar man: zij is de moeder van Boy, de enige Arubaan die in de oorlog gesneuveld is. De Duitsers fusilleerden hem op de Waalsdorpervlakte; zijn lichaam werd naar zijn geboorte-eiland overgebracht en Aruba richtte voor hem een monument op, waarbij Prins Bernhard bij zijn bezoek aan de West een krans legde. De tocht die mevrouw en de heer Ecury naar de Waalsdorpervlakte maakten, was voor hen al evenzeer een bedevaart als de reis naar Rome. Mevrouw Ecury had dertien kinderen; zij heeft er thuis nog één over, maar vaak nog davert het huis van plezier als al de kinderen met hun aantrouwsels en de veertien kleinkinderen er familiereünie houden. De grijze mevrouw Ecury is nog verzot op reizen, op zwemmen en pret hebben. Ze kwam van Curaçao; haar vader was Venezolaan. Een van die hoffelijke Venezolanen die het leven in uiterste verfijning genieten; hij was gegradueerd in de Spaanse letteren, geduldig speurder naar schoonheden en kenner van de Spaanse schilderkunst. In zijn grote patriciërshuis in Willemstad groeide Anne op en leerde van haar moeder hoe in de West een huishouden van rijke mensen bestierd moet worden. Ze huwde jong met Secundo (Dun-Dun) Ecury en houdt sindsdien in zijn huis in Oranjestad de teugels in vaste hand, bijgestaan door Carmen, het Venezolaanse weesje dat dertig jaar geleden in het gezin werd opgenomen. De rechterhand van Carmen is Mathilda Weis van Curaçao, die een bronzen medaille voor vijf en twintig jaren trouwe dienst heeft. Dan is er nog een kamermeisje van Haïti, een wasvrouw van Columbia en een tuinman die Arubaan is. Toch kwamen de dertien kinderen voor rekening van mevrouw Ecury zelf, tot ze door de heer Ecury in zijn zaken werden opgenomen. Ze was in de oorlog de ziel van de Arubaanse hulpactie; ze verstuurde duizenden babypakketten via het Nederlandse Rode Kruis en in Krasnapolsky troffen wij haar (nog) steeds hakend aan babykleertjes. Nu voor de kleinkinderen, die tot motto de spreuk boven het Amsterdamse Burgerweeshuis gekozen hebben: We groeien vast — in tal en last.

Anne Ecury
....reizen....